

Jeg garanterer for, at havde vi en statistik, hvor vi kunne sammenligne med andre landes parlamenter, vil man her i parlamentet se, at vi også på det felt er et Danmark i fremgang.

Vi lagde en køreplan frem, da vi startede på processen, en køreplan, vi har holdt nøje fra punkt til punkt. Nu står vi ved den sidste fase. Lad mig kort resumere, hvad vi lagde vægt på i den køreplan, åbenhedens køreplan.

Som nr. 1: Løbende drøftelser med Europaudvalget. Det er sket tæt, så tæt, at jeg somme tider har kunnet se randene under øjnene på Europaudvalgets medlemmer, men jeg har ikke taget det som et kritisk punkt i forhold til regeringen.

Som nr. 2: Drøftelser med partierne bag forhandlingsgrundlaget fra december 1995. Det er sket. Vi havde en partilederrunde i begyndelsen af marts. Vi havde en ny partilederrunde her i maj, nærmere bestemt i mandags. Vi har haft en åben og fordomsfri meningsudveksling, som det hedder på lidt gammeldags sprog, eller sagt ligeud: Vi har sagt, hvad vi mener om sagerne både inden for dørene og efter. Sådan skal det være.

Som nr. 3: En åben debat om regeringskonferencen, som jeg har nævnt det, med masser af forespørgsels- og redegørelsesdebatter. Intet har været lagt til side; alt er blevet vendt. Alle stemmer, der ville, er kommet til orde.

Og som nr. 4: Et formandskabs forslag er blevet præsenteret i Folketingssalen. Det er just det, vi gør i dag. Forslaget fik vi den 20. maj i form af en uformel ramme for et samlet traktatudkast. Udenrigsministeren vil redegøre for udkastets nærmere indhold.

For min part vil jeg bare her nøjes med at konstatere, at teksterne på alle de centrale områder faktisk imødekommer Danmarks dagsorden og den danske vej i ganske, ganske vid udstrækning. Og det synes jeg egentlig jeg vil tillade mig at glæde mig over. For når jeg husker, hvad der blev sagt bare for ganske få måneder siden, da regeringen begyndte at tale om beskæftigelse, om miljø, om åbenhed og nærhed og bekæmpelse af svig, hvad fik vi så at vide fra en vis side i salen? Det var irrelevant, der var risiko for, at det ville bringe udvidelsesprocessen i fare, det var ikke på regeringskonferencens dagsorden, det ville ikke volde andet end problemer, det havde jo overhovedet ikke nogen chancer for at blive til nogen realitet, og i øvrigt stak regeringen hovedet i busken og turde ikke tage den reelle dagsorden.

Jeg er så glad i dag, fordi virkeligheden er jo det stærkeste argument. Virkeligheden er det stærkeste argument. Hvad har vi kunnet konstatere i dag? Den dagsorden, vi gik efter, blev regeringskonferencens dagsorden. Vi vil være i stand til, hvis vi holder fast også til det sidste, at sikre, at beskæftigelsen får en placering i det europæiske samarbejde, den ikke havde før, men som den fortjener, og som er nødvendig. Vi vil være i stand til at sikre miljøet en stærkere placering, end det havde før, og de allerallernyeste informationer viser igen, at den, der tør påtage sig et lederskab både i Danmark og i den europæiske debat, også når det, man har sat sig for.

Vi får en nærhedsindsats i den nye traktat, vi ikke har set før. Vi har glædet os over i regeringen, at Edinburgh-Aftalens afsnit om nærhed i meget stor udstrækning er blevet flyttet ind nu, om alt går vel, i selve Traktaten. Stregen bliver trukket med hensyn til, hvad der er nationalt, og hvad der er noget, vi skal løse i fællesskab på europæisk plan. Vi får bekæmpelse af svig ind, vi får en åbenhed ind, vi ikke havde før.

Jeg vil godt understrege det her, for en gang imellem må man forstå, at det – selv for en regering – godt kan være lidt træls, hvis man oplever, at indenrigspolitik og de her store europæiske spørgsmål bliver blandet sammen. Jeg ser også, når jeg sådan slår lidt op i den gamle debat – jeg ved godt, at det er ubehageligt, men sådan er det jo: sagt er sagt, ikke sandt? – at der også er synspunkter fremme om, at de mindre, de små lande skulle bøje sig i forhold til de store.

Det er også forkert tænkt, og vi har aldrig tænkt sådan. Det blev jo en harmonisk balance, vi er kommet igennem med. Tag et eksempel som kommissærer. Jeg tror godt, jeg her i dag kan sige efter vores fælles analyse, at alt tyder på, at det bliver, som de små lande vil have det, nemlig at vi fortsat har en kommissær i Kommissionen. Det manglede sådan set også bare andet.

Der sker forskellige andre forandringer. Det er klart. Men det at lægge sig fladt ned for de store, som jeg fik som råd fra en vis side af salen i starten af denne debat for nogle måneder siden, ville have været en katastrofe, hvis vi havde lyttet til det. Vi oplevede det så sent som i Noordwijk, hvor netop sammenholdet mellem de mindre lande viste sig at være det, der var nødvendigt, og det, der var rigtigt.